

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **Singulární společnost Brumov, z.s.**, se sídlem Brumov-Bylnice, Družba 1204, zastoupený JUDr. Radkem Kellerem, advokátem se sídlem Brno, Jaselská 23, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Praha, Těšnov 65/17, za účasti: **Lesy České republiky s.p.**, se sídlem Hradec Králové, Přemyslova 1106/19, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. 9. 2019, č. j. 62 A 127/2018-42,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce a osoba zúčastněná na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím ze dne 26. 3. 2018, č. j. KUZL 281/2018, sp. zn. KUSP 281/2018 ŽPZE-AO, rozhodl Krajský úřad Zlínského kraje (dále jen „krajský úřad“) o žádosti žalobce ve věci určení právního vztahu podle § 142 odst. 1 písm. c) správního řádu tak, že honební pozemek p. č. 2883/3, v k. ú. Brumov (dále jen „pozemek p. č. 2883/3“) je na základě rozhodnutí Okresního úřadu ve Zlíně, referátu zemědělství ze dne 9. 3. 1993, č. j. 720/64/93-Ho (dále jen „rozhodnutí ze dne 9. 3. 1993“), součástí honitby *Sidonie – Cigán*, uznané pro osobu zúčastněnou na řízení jako držitele. Odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 18. 6. 2018, č. j. 30323/2018-MZE-16231, a rozhodnutí krajského úřadu potvrdil.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného žalobu ke Krajskému soudu v Brně, v níž se domáhal jednak zrušení tohoto rozhodnutí, jednak prohlášení nicotnosti rozhodnutí ze dne 9. 3. 1993 a rozhodnutí Městského úřadu Valašské Klobouky, odboru životního prostředí ze dne 10. 2. 2003, č. j. ŽP-12332/02 (dále jen „rozhodnutí ze dne 10. 2. 2003“). Krajský soud shora uvedeným rozsudkem žalobu zamítl.

[3] Úvodem krajský soud konstatoval, že namítá-li žalobce paušálně nepřezkoumatelnost rozhodnutí krajského úřadu, byly vytýkané nedostatky zhojeny rozhodnutím žalovaného, které tvoří s prvoinstančním rozhodnutím jeden celek. Žalovaný se sice výslovně nezabýval každou jednotlivou odvolací námitkou, námitky však vypořádal komplexně. Námitkami proti rozhodnutí ze dne 9. 3. 1993 se žalovaný odmítl věcně zabývat proto, že lhůty pro jeho přezkoumání již uplynuly a není proto možné je změnit či zrušit. K námitkám ohledně dohod s vlastníky předmětných pozemků žalovaný uvedl, že současný ani předchozí zákon o myslivosti uzavření takové dohody pro uznání honitby nevyžadují; z toho důvodu je irelevantní i žalobcem předložená výpověď dohody o přičlenění.

[4] Krajský soud nepřisvědčil žalobci ani v tom, že z rozhodnutí ze dne 9. 3. 1993 neplyne, že by součástí honitby *Sidonie – Cigán* byl též pozemek p. č. 2883/3. Uvedl, že podle tohoto rozhodnutí se za honitbu uznávají honební pozemky dle předložených dokladů o vlastnictví a popisu hranice honitby. Zmíněné rozhodnutí vycházelo z návrhu na uznání vlastní honitby, z jehož části C se podává, že součást honitby tvoří i pozemky vlastníka „*Singulár Brumov*“, a to lesní půda o celkové výměře 165,28 ha. Součástí návrhu o uznání honitby jsou rovněž pomocné výpočty, přičemž výměra u pozemků uvedených ve sloupci, který se týká žalobce, se shoduje s výměrou uvedenou v návrhu na uznání honitby.

[5] Žalobce také namítal, že mu rozhodnutí ze dne 9. 3. 1993 nebylo doručeno. Zde krajský soud předně poukázal na § 52 odst. 1, § 54 odst. 2, § 63 odst. 3 a § 68 odst. 1 zákona č. 71/1967, správního řádu (dále jen „správní řád z roku 1976“) a připomněl, že účelem oznámení správního rozhodnutí je umožnit osobě, o jejíchž právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech má být v řízení jednáno nebo jejíž práva, právem chráněné zájmy nebo povinnosti mohou být rozhodnutím přímo dotčeny, seznámit se s jeho obsahem. Je sice pravdou, že rozhodnutí ze dne 9. 3. 1993 nebylo žalobci řádně oznámeno, z jeho následného postupu je však zřejmé, že se s ním fakticky seznámil nejpozději dne 1. 11. 1993, kdy uzavřel s osobou zúčastněnou na řízení dohodu o výši úhrady za přenechání práva využití pozemků k výkonu myslivosti. Žalobce ani poté nepodal proti rozhodnutí ze dne 9. 3. 1993 žádný opravný prostředek; naopak dlouhodobě tento stav akceptoval a na základě dohody ze dne 1. 11. 1993 pobíral náhradu za užívání předmětného pozemku, a to až do doby výpovědi dohody o přičlenění ze dne 9. 4. 2006. Rozhodnutí ze dne 9. 3. 1993 tedy nabylo právní moci nejpozději uplynutím lhůty pro podání odvolání podle § 54 odst. 2 správního řádu z roku 1967, která začala plynout od okamžiku, kdy se žalobce musel s obsahem předmětného rozhodnutí seznámit, tj. nejpozději ode dne 1. 11. 1993. S ohledem na to není na místě zabývat se ostatními námitkami žalobce proti tomuto rozhodnutí [tj. tvrzenou absencí identifikace jednotlivých pozemků, nesouladem ve výměrách, absencí dohody podle § 6 zákona č. 23/1962 Sb., o myslivosti (dále jen „starý

pokračování

zákon o myslivosti“), i skutečností, že žalobce nebyl vzat za účastníka předmětného správního řízení], neboť pro přezkum rozhodnutí ze dne 9. 3. 1993 již uplynuly veškeré lhůty pro řádné i mimořádné opravné prostředky. Toto rozhodnutí tak nemohl žalovaný jakkoli změnit nebo zrušit, a je třeba na něj i přes možnou existenci vad nahlížet jako na rozhodnutí zákonné.

[6] Krajský soud se neztotožnil ani s námitkou, že honitba nebyla uvedena do souladu s požadavky zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti (dále jen „nový zákon o myslivosti“), což by bylo důvodem pro zánik honitby ze zákona. Podle § 69 odst. 1 citovaného zákona, dosahuje-li honitba nebo obora uznána podle dosavadních předpisů zákonné výměry podle tohoto zákona, ale nesplňuje-li ostatní požadavky na tvorbu honitby, je osoba, které byla honitba uznána podle dosavadních předpisů, povinna podat do 31. 12. 2002 orgánu státní správy myslivosti návrh na uvedení honitby do souladu s tímto zákonem, jinak honitba k 31. 3. 2003 zaniká. Krajský soud poukázal na to, že rozhodnutím ze dne 10. 2. 2003 došlo k doplnění rozhodnutí o uznání honitby Hložec ze dne 9. 3. 1993, č. j. Zem/720/64/93-Dr, tak, že honitba *Sidonie – Cigán* byla v souladu s § 29 odst. 3 nového zákona o myslivosti zařazena do jakostních tříd a bylo stanoveno minimální množství a normované stavy zvěře. Předmětná honitba tak byla uvedena do souladu se zákonem o myslivosti a nedošlo k jejímu zániku *ex lege*.

[7] Návrhem na vyslovení nicotnosti rozhodnutí ze dne 9. 3. 1993 a rozhodnutí ze dne 10. 2. 2003 se krajský soud nemohl zabývat, protože žalobce proti nim brojil toliko prostřednictvím napadeného rozhodnutí žalovaného, v němž bylo na tato rozhodnutí odkazováno. Zmíněná rozhodnutí tedy nejsou předmětem soudního přezkumu v nyní posuzované věci. Krom toho krajský soud poznamenal, že v případě obou těchto rozhodnutí již uplynula lhůta k podání žaloby podle § 72 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a soud by se tak případnou žalobou na deklaraci jejich nicotnosti ani nemohl věcně zabývat.

[8] Proti tomuto rozsudku podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opírá o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

[9] Stěžovatel v převážné části obsáhlé kasační stížnosti pouze rekapituluje dosavadní průběh řízení před správními orgány a krajským soudem (str. 2 až 4) a dále doslova opakuje své žalobní námitky (str. 5, 6 a 7 nahoře a dále str. 9 druhý odstavec, str. 10 bod 2. až str. 14). Vlastní kasační argumentace se tak nachází jen na str. 7 od předposledního odstavce až do druhého odstavce str. 10, a na str. 16 (předposlední odstavec). Ve zbytku je kasační stížnost kopií textu ze str. 7 až 10.

[10] Stěžovatel namítá, že odůvodnění napadeného rozsudku je nedostatečné a nepřesvědčivé. Krajský soud se nezabýval žalobními námitkami v jejich plném rozsahu a pouze obecně uzavřel, že žalovaný vypořádal odvolací námitky komplexně a případné vady rozhodnutí krajského úřadu byly zhojeny odůvodněním napadeného rozhodnutí. Stěžovatel je názoru opačného. Krajský soud, stejně jako žalovaný, vypořádali jen některé námitky a to mnohdy pouze kuse či bez bližšího odůvodnění, k jiným se nevyjadřují vůbec nebo nesprávně, jejich hodnocení neodpovídá obsahu spisu. Rovněž právní posouzení věci

je nesprávné, interpretace a aplikace právních norem neodpovídá zákonu. Tímto postupem bylo stěžovateli upřeno právo na spravedlivý proces.

[11] Krajský soud se rovněž nezabýval otázkou, zda přiřčení pozemku p. č. 2883/3 k honitbě bylo „pokryto“ dohodami s vlastníky; rozhodnutí ze dne 9. 3. 1993 se totiž o jejich existenci nezmiňuje a dohody nejsou obsaženy ani ve správním spise. Spokojil se pouze tvrzením žalovaného, že starý ani nový zákon o myslivosti takové dohody pro uznání honitby nevyžadují.

[12] Podle stěžovatele je evidentní, že se krajský soud (stejně jako před ním správní orgány obou stupňů) nevěnoval dostatečně námitce, dle které rozhodnutí 9. 3. 1993 postrádá jakýkoli výčet pozemků, a i se slovním popisem a mapovým zákresem je stále neurčité a v rozporu jak se starým zákonem o myslivosti a jeho prováděcími předpisy, tak i s úpravou podle nového zákona o myslivosti. Rozhodnutí dne 9. 3. 1993 je neurčité, bylo vydáno bez právního podkladu a trpí takovými formálními nedostatky, které je činí nicotným; nicotná jsou rovněž všechna rozhodnutí, která na toto rozhodnutí obsahově navazují. Krajský soud bez jakéhokoli bližšího odůvodnění došel také k závěru, že rozhodnutím ze dne 10. 2. 2003 byla honitba uvedena do souladu s novou úpravou, ačkoli toto rozhodnutí jen zařadilo honitbu do jakostních tříd a stanovilo minimální množství normovaného stavu zvěře dle § 29 odst. 3 nového zákona o myslivosti; další nedostatky uznání honitby podle tohoto ustanovení však zhojeny nebyly. Krajský soud se tak snaží doplňovat nedostatečné odůvodnění rozhodnutí správních orgánů, čímž porušil rovnost stran a povinnost rovnou měrou chránit práva všech účastníků řízení.

[13] Konečně stěžovatel nesouhlasí se závěry krajského soudu, že se s obsahem rozhodnutí ze dne 9. 3. 1993 zjevně seznámil nejpozději 1. 11. 1993, což lze považovat za okamžik jeho oznámení. Krajský soud ovšem pominul § 51 správního řádu z roku 1967, podle něhož se rozhodnutí oznamuje účastníkovi doručením jeho písemného vyhotovení. Ze spisu je přitom patrné, že předmětné rozhodnutí nebylo stěžovateli doručeno, a tedy nebylo způsobilé vyvolat právní následky, které s jeho doručením zákon spojuje (nabytí právní moci a běh lhůt k podání opravných prostředků). Není tedy zřejmé, z jakého ustanovení krajský soud dovodil, že pro přezkum rozhodnutí z 9. 3. 1993 již stěžovateli uplynuly všechny lhůty pro užití řádných či mimořádných opravných prostředků. Krajský soud se také nezabýval námitkou, že stěžovatel nebyl účastníkem řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, ačkoli jím podle zákona měl být.

[14] Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný uvedl, že v podstatě všechny kasační námitky byly vypořádány již v žalobou napadeném rozhodnutí. Podotkl, že stěžovatel až do roku 2014 pokojný stav nastolený uznáním honitby nerozporoval. Na existenci honitby *Sidonie – Cigán* nemají žádný vliv ani spory z dohody o výši úhrady za využití pozemků k výkonu myslivosti.

[15] Osoba zúčastněná na řízení uvedla, že stěžovatel vznáší stále stejné námitky, které již byly v napadeném rozhodnutí i rozsudku krajského soudu srozumitelně, dostatečně a přesvědčivě vypořádány. S napadeným rozsudkem se ztotožnila.

pokračování

[16] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Úvodem je třeba konstatovat, že kasační argumentace stěžovatele se z podstatné části kryje s jeho žalobními námitkami, které již byly vypořádány krajským soudem. Z ustálené judikatury zdejšího soudu přitom vyplývá, že řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Obsah a kvalita kasační stížnosti proto do značné míry předurčují nejen rozsah přezkumné činnosti, ale i obsah rozhodnutí kasačního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54; citovaná rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz). Rozsudek krajského soudu je totiž přezkoumáván v intencích kasačních námitek, se zřetelem k důvodům obsaženým v § 103 odst. 1 s. ř. s. Je nutno zdůraznit, že kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu (§ 102 s. ř. s.) a důvody které v ní lze s úspěchem uplatnit, se tak musí upínat právě k tomuto rozhodnutí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2003, č. j. 6 Ads 3/2003-73). Jinými slovy, „[u]vedení konkrétních stížných námitek [...] nelze nahradit zopakováním námitek uplatněných v odvolání nebo v žalobě, neboť odvolací a žalobní námitky směřovaly proti jiným rozhodnutím, než je rozhodnutí přezkoumávané Nejvyšším správním soudem“ (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 26. 10. 2007, č. j. 8 Afs 106/2006-58). Směřují-li tedy kasační důvody proti postupu ve správním řízení či výlučně proti správnímu rozhodnutí, a nikoliv proti závěrům krajského soudu, opírá se kasační stížnost jen o „jiné důvody“, než důvody uvedené v ustanovení § 103 s. ř. s. Taková kasační stížnost je dle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřijatelná.

[19] Kasační argumentace ve značné části směřuje de facto pouze proti závěrům žalovaného, neboť doslova kopíruje argumentaci žalobní. Slovy výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Afs 106/2006-58, tak stěžovatelem uplatněné námitky fakticky směřují proti jinému, než nyní přezkoumávanému rozhodnutí (napadenému rozsudku), a nejedná se tedy o námitky ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s. Touto částí kasační stížnosti se proto Nejvyšší správní soud nemohl věcně zabývat pro její nepřijatelnost.

[20] Pokud stěžovatel krajskému soudu vytýkal, že aproboval nedostatečné vypořádání odvolacích námitek v rozhodnutí žalovaného, že odůvodnění napadeného rozsudku je nedostatečné a nepřesvědčivé, a že některé žalobní námitky byly vypořádány pouze kuse, některé nesprávně a některé vůbec, nelze přehlédnout, že nespécifikoval, v čem konkrétně tyto deficity spatřuje. Podle konstantní judikatury tohoto soudu je přitom odpovědností stěžovatele, aby v kasační stížnosti specifikoval skutkové a právní důvody, pro které rozhodnutí krajského soudu napadá. Podle rozsudku tohoto soudu 14. 6. 2017, č. j. 3 As 123/2016-40, je stěžovatel povinen v kasační stížnosti vylicit, jakých konkrétních nesprávných úvah, hodnocení či závěrů se měl krajský soud dopustit, jakož i ozřejmit svůj právní náhled na to, v čem je tato nesprávnost spatřována. Na formulaci kasačních námitek lze obdobně vztáhnout závěry, které vyslovil rozšířený senát tohoto soudu v rozsudku ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS, ve vztahu k náležitostem řádného žalobního bodu. Z tohoto rozhodnutí se podává, že líčení skutkových okolností

nemůže být pouze „*typovou charakteristikou určitých ‚obvyklých‘ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem* [...] Žalobce je též povinen vylicít, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami“ (srov. také rozsudky rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, č. 2162/2008 Sb. NSS, či ze dne 16. 8. 2017, č. j. 3 Azs 66/2017-25, č. 3733/2018 Sb. NSS). S ohledem na právě uvedené lze konstatovat, že shora specifikovaná část kasační stížnosti je formulována natolik obecně, že ji dle výše citované judikatury Nejvyššího správního soudu není možné vůbec považovat za kasační námitky ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s.; touto argumentací se proto Nejvyšší správní soud nemohl zabývat.

[21] Shora uvedené výtky stěžovatele do značné míry směřovaly k závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Bez ohledu na jejich věcnou neprojednatelnost je nicméně povinností Nejvyššího správního soudu zabývat se přezkoumatelností rozsudku (byť jen v obecné rovině) *ex officio* (viz § 109 odst. 4 věta za středníkem s. ř. s.).

[22] K otázce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí se opakovaně vyjadřuje judikatura Ústavního soudu i Nejvyššího správního soudu. Platí, že nepřezkoumatelný rozsudek zpravidla vůbec nenabízí prostor k úvahám o námitkách věcného charakteru, a je tudíž nezbytné jej zrušit. Za nepřezkoumatelné (pro nedostatek důvodů) lze označit zejména takové rozhodnutí, v němž soud zcela opomene vypořádat některou z uplatněných žalobních námitek (viz například rozsudky tohoto soudu ze dne 27. 6. 2007, č. j. 3 As 4/2007-58, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, či ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004-74), respektive pokud z jeho odůvodnění není zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, a to zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44). Zároveň ovšem nelze opomenout, že nepřezkoumatelnost rozsudku není závislá na subjektivní představě stěžovatele o tom, jak podrobně by měl být rozsudek odůvodněn. Jedná se totiž o objektivní překážku, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkum napadeného rozhodnutí (viz rozsudek tohoto soudu ze dne 5. 11. 2014, č. j. 3 As 60/2014-85). Dále je třeba připomenout, že povinností soudu není výslovně reagovat na každé žalobní tvrzení, postaví-li soud své závěry na ucelené argumentaci, která věcně pokryje všechny argumentační pozice žaloby (k tomu srov. například nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, či rozsudky tohoto soudu ze dne 23. 12. 2015, č. j. 2 As 44/2013-125, a ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19).

[23] Nejvyšší správní soud nemá pochyb, že výše uvedená kritéria přezkoumatelnosti napadený rozsudek splňuje. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakých ustanovení krajský soud vycházel i jakými úvahami byl při svém rozhodování veden. Vyplyvá z něj, že žalobu zamítl proto, že z rozhodnutí ze dne 9. 3. 1993 seznal, že součástí honitby *Sidonie – Cigán* tvoří i sporný pozemek p. č. 2883/3 a že vymezení této honitby odpovídá požadavkům

pokračování

nového zákona o myslivosti, protože citované rozhodnutí bylo doplněno o předepsané náležitosti rozhodnutím ze dne 10. 2. 2003. Vzhledem k tomu, že obě zmíněná rozhodnutí nebyla předmětem přezkumu v této věci, považoval za bezpředmětné zabývat se tím, zda byla vydána v souladu se zákonem; nadto lhůty pro jejich přezkum ve správním i soudním řízení již uplynuly. Zohlednil rovněž fakt, že stěžovatel stav nastolený rozhodnutím ze dne 9. 3. 1993 dlouhodobě akceptoval, což dovodil z dohody o přenechání práva využití pozemků k výkonu myslivosti ze dne 1. 11. 1993.

[24] Stěžovateli je třeba přisvědčit v tom, že krajský soud nevypořádal jeho námitky týkající se existence dohod s vlastníky o přičlenění pozemku p. č. 2883/3 k honitbě a nedostatků rozhodnutí ze dne 9. 3. 1993 (zejména jeho rozpor s dříve i aktuálně účinnou právní úpravou, absenci právního podkladu a chybějící výčet pozemků zahrnutých do honitby). Jak již ovšem bylo uvedeno výše, krajský soud se těmito námitkami nezabýval zcela záměrně, neboť je pro posouzení věci považoval za irelevantní; tento svůj názor pak pečlivě odůvodnil (viz bod 25. a 30. napadeného rozsudku).

[25] Nejvyšší správní soud konstatuje, že výše uvedený postup krajského soudu z hlediska zákona ob stojí. Krajský soud správně uvedl, že předmětem tohoto soudního přezkumu je rozhodnutí vydané v řízení o určení právního vztahu, nikoli rozhodnutí o uznání honitby ze dne 9. 3. 1993, ani je doplňující rozhodnutí ze dne 10. 2. 2003. Z toho důvodu nelze v nynějším řízení zkoumat, zda obě posledně zmíněná rozhodnutí dostojí všem zákonným požadavkům, či zda správní orgány shromáždily dostatečné podklady pro jejich vydání. Nejsou-li pravomocná správní rozhodnutí odklizená cestou mimořádného opravného prostředku, nápravného prostředku dozorčího práva či správním soudem, je u nich presumována jejich zákonnost i závaznost. Ke shodnému názoru ostatně opakovaně dospěla též judikatura Nejvyššího správního soudu, z níž se podává, že „[ř]ízení o určení právního vztahu a rozhodnutí vydané v jeho rámci nemůže sloužit ke zpochybnění jiných pravomocných správních rozhodnutí (viz rozsudek ze dne 7. 2. 2018, č. j. 9 As 330/2016-192, č. 3712/2018 Sb. NSS). Podle rozsudku zdejšího soudu ze dne 2. 3. 2017, č. j. 7 As 298/2016 30, jsou opravné prostředky v obecném správním řízení „soustředěny do části druhé, hlavy VIII., IX. a X. správního řádu; řízení o určení právního vztahu je obsaženo v části třetí, hlavě IV. správního řádu, nazvané zvláštní ustanovení o některých řízeních. Již z hlediska systematického je zřejmé, že řízení o určení právního vztahu nemůže být považováno za opravný prostředek. Takovému výkladu nesvědčí ani smysl a účel této úpravy. Řízení o určení právního vztahu je zvláštním řízením (v I. stupni), které umožňuje správnímu orgánu vydat v pochybnostech deklaratorní rozhodnutí, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo. Správní orgán tedy v tomto řízení nemůže konstituovat žádná práva ani povinnosti a nemůže jakkoliv napravovat vady či nezákonnosti v předcházejících řízeních“ (srov. také rozsudek tohoto soudu ze dne 24. 8. 2011, č. j. 1 As 92/2011-182). Řízení o určení právního vztahu podle § 142 tedy není žádným superrevizním prostředkem ve vztahu k jiným řízením (viz bod [13] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 7. 2016, č. j. 10 As 117/2016-64).

[26] Správný je též závěr krajského soudu, že součástí honitby *Sidonie – Cigán* je podle rozhodnutí ze dne 9. 3. 1993 též sporný pozemek p. č. 2883/3. Z tohoto rozhodnutí (jakkoli má z hlediska výroku velmi nestandardní podobu, která by optikou recentní úpravy správního řízení a navazující správní judikatury jen stěží obstála), se podává, že za

honitbu *Sidonie – Cigán* „se uznávají následující honební pozemky, dle předložených dokladů o vlastnictví a popisu hranice honitby, které jsou součástí žádosti o uznání honitby uložené u Okú ve Zlíně“. Podle těchto dokladů byly pro uznání honitby v žádosti navrženy mimo jiné též pozemky vlastníka „*Singulár Brumov*“ o výměře 165,28 ha (viz část 3. C návrhu na uznání vlastní honitby), a to pozemky p. k. 1558, 1559, 1560, 1561, 1550 a 1551, přičemž součet výměry těchto pozemků odpovídá výměře 165,28 ha. Uvedené pozemky po obnově katastrálního operátu tvoří součást pozemku p. č. 2883/3 (viz srovnávací sestavení parcel pod pořadovým číslem 9 správního spisu).

[27] Nejvyšší správní soud souhlasí rovněž s krajským soudem v tom, že rozhodnutím ze dne 10. 2. 2003 byla předmětná honitba uvedena do souladu s novým zákonem o myslivosti (čímž se nikterak nepředjímá zákonnost tohoto rozhodnutí – viz závěry uvedené pod bodem 25 výše). Tímto rozhodnutím totiž bylo nahrazeno rozhodnutí referátu zemědělství Okresního úřadu ve Zlíně ze dne 13. 4. 1993, č. j. ŽP/720/64/93-Ho, o stanovení normovaných stavů zvěře, vydané podle předchozí právní úpravy, a honitba *Sidonie – Cigán*, uznaná rozhodnutím ze dne 9. 3. 1993, byla zařazena do jakostních tříd a byly pro ni stanoveny minimální a normované stavy zvěře podle přílohy č. 1 tohoto rozhodnutí. Z odůvodnění rozhodnutí ze dne 10. 2. 2003 se dále podává, že podle § 29 odst. 3 nového zákona o myslivosti je součástí rozhodnutí o uznání honitby její zařazení do jakostních tříd a stanovení minimálních a normovaných stavů zvěře; podle předchozí úpravy přitom *byly jakostní třídy a normované stavy zvěře stanoveny samostatným rozhodnutím. Prováděcí předpis k zákonu č. 449/2001 Sb. – vyhláška MZe č. 491/2002 ze dne 13. 11. 2002 stanovuje nový postup stanovení jakostních tříd a minimálních a normovaných stavů zvěře. Z tohoto důvodu je nutno doplnit stávající rozhodnutí o honitbě a ukončit na základě ust. § 69 zákona o myslivosti platnost rozhodnutí o stanovení normovaných stavů zvěře*. Z uvedeného je zřejmé, že rozhodnutím ze dne 10. 2. 2003 reagoval Městský úřad Valašské Klobouky na potřebu uvést honitbu uznanou podle starého zákona o myslivosti do souladu s novou právní úpravou, a rozhodnutí ze dne 9. 3. 1993 tak doplnil o nové náležitosti.

[28] Není ani pravdou, že krajský soud v rozporu se zásadou rovného postavení účastníků řízení doplnil nedostatečné odůvodnění rozhodnutí žalovaného. Nejvyšší správní soud, ve shodě s krajským soudem, považuje toto rozhodnutí za dostatečně odůvodněné. Žalovaný se na str. 3 až 6 svého rozhodnutí zabýval obsahově prakticky totožnými námitkami, které stěžovatel uplatnil v následné žalobě. Vyzdvihl, že z důvodu uplynutí lhůt pro případný přezkum rozhodnutí ze dne 9. 3. 1993 je na toto rozhodnutí třeba hledět jako na věcně a formálně správné, a to i přes jeho nedostatky (nesoulad ve výměře pozemků, absence výčtu parcel a dohod s vlastníky o přiřazení). Žalovaný také upozornil, že stěžovatel dlouhodobě stav nastolený tímto rozhodnutím akceptoval a za užívání pozemku p. č. 2883/3 pobíral od osoby zúčastněné na řízení náhradu. O vydání rozhodnutí ze dne 9. 3. 1993 věděl nejméně od 1. 11. 1993, kdy s osobou zúčastněnou na řízení uzavřel dohodu o výši úhrady za přenechání práva využití pozemků k výkonu myslivosti, žádný opravný prostředek proti tomuto rozhodnutí však nepodal. K namítané nicotnosti rozhodnutí ze dne 9. 3. 1993 se žalovaný vyjádřil na předělu str. 5 a 6 tak, že podle správního řádu z roku 2004 se ustanovení tohoto zákona užijí jen na úkony učiněné po jeho účinnosti.

pokračování

[29] Nejvyšší správní soud se konečně neztotožnil ani s námitkou, že rozhodnutí ze dne 9. 3. 1993 nevyvolalo v právní sféře stěžovatele žádné právní účinky, neboť mu nebylo řádně oznámeno (doručeno). Je sice pravdou, že z ničeho nevyplývá, že by předmětné rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno a dokonce ani to, že s ním bylo v řízení o uznání honitby jednáno jako s účastníkem (o čemž svědčí, že v návěti ani rozdělovníku tohoto rozhodnutí není stěžovatel uveden), na druhou stranu však stěžovatel nikterak nezpochybňuje zjištění správních orgánů a krajského soudu, že se s rozhodnutím prokazatelně seznámil nejpozději dne 1. 11. 1993, kdy s osobou zúčastněnou na řízení uzavřel dohodu o výši úhrady za přenechání práva využití pozemků k výkonu myslivosti. Na takovou situaci proto plně dopadají závěry rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2009, č. j. 2 As 25/2007-118, č. 1838/2009 Sb. NSS. Rozšířený senát v něm dovodil, že „nelze na újmu ostatních účastníků řízení zvrátit právní moc rozhodnutí jen proto, že některému (opomenutému) účastníkovi nebylo rozhodnutí řádně formálně oznámeno (doručeno) [§ 51 správního řádu z roku 1967], jestliže přitom takový účastník obsah rozhodnutí znal buď fakticky (např. pošta vydala zásilku s rozhodnutím nesprávně sousedovi, rozhodnutí nebylo doručeno do vlastních rukou), nebo proto, že si takovou vědomost zjednal z jiného zdroje (např. od jiného účastníka řízení, který mu předal kopii rozhodnutí, s rozhodnutím se seznámil v jiné věci, nablížením do spisu v pozdější době atd.). V takovém případě nastává fikce oznámení, a od ní se odvíjí běh lhůt stejně tak, jako by došlo k oznámení řádnému. K tomu je však zapotřebí, aby toto faktické „oznámení“ mělo pro opomenutého účastníka řízení zásadně stejnou informační hodnotu jako oznámení řádně procesně učiněné; je přirozeně zapotřebí - neboť tu chybí obvyklý průkaz doručení (doručenka) - ustavit okamžik faktického oznámení co nejspolehlivěji; v praxi pak zřejmě tak, že bude určen nejpozdější den, ve kterém opomenutý účastník nabyl potřebné vědomosti; pochybnost tu prospívá tomu, kdo byl opomenut.“ Tento okamžik nastal v nyní projednávané věci nejpozději uzavřením výše označené dohody s osobou zúčastněnou na řízení dne 1. 11. 1993 a od tohoto dne se tak stěžovateli počala odvíjet lhůta pro podání řádných či mimořádných opravných prostředků; ty stěžovatel evidentně nevyužil. S ohledem na právě uvedené je tak správný závěr krajského soudu, že (i) toto rozhodnutí nabylo právní moci a zakládá právní účinky, a že (ii) stěžovateli již uplynuly veškeré lhůty pro přezkum rozhodnutí v rámci řádných i mimořádných opravných prostředků před správními orgány, jakož i pro jeho přezkum ve správním soudnictví.

[30] Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal, že kasační stížnost není důvodná. Za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji proto rozsudkem zamítl.

[31] O náhradě nákladů tohoto řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v soudním řízení před Nejvyšším správním soudem jakékoliv důvodně vynaložené náklady vznikly; soud tak žalovanému náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady vznikly, a sama ani právo na náhradu nákladů řízení neuplatnila (§ 60 odst. 5 s. ř. s., § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. října 2021

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu